

HOGY VAN-E FÖLÖTTEM ÉG

A tekintetek sugár erdejében én, magamra hagyott szolga dolgozom, hogy anyám magjai kikeljenek. Úgy szórta el őket, mintha biztos lett volna benne, eső nélkül és talaj nélkül is találnak maguknak hazát, fogalma sem volt, mennyi gondozás, mennyi áldozattal teli év kell nekik végül ahhoz, hogy egyáltalán gyökeret ereszhessenek. Még messze a sarjadás, olykor pedig én is türelmetlen vagyok, mégis bízom növekedésükben, majdani lombjukban, és minden erőmmel kapaszkodom abba, hogy ezek nem egyszerű magok, ezeket hagyta hátra, és úgy tűnik, a kezdetektől fogva ezeket bízta rám. Dolgaim bokra annyi, amennyit megkövetelnek, napirendemet hozzájuk igazítom. Ápolom és rendezem körülöttük a földet, mert talaj végül került, a vizet pedig testem cseppjeivel biztosítom. Úgy dolgozom, mintha napszámos, mintha munkatáboros volnék, nem félve, de folyton megfeszítve. Minden megpihenésem idején felemelem a fejem, és hogy éppen van-e fölöttem ég, anyám elégedettsége dönti el.

MAGAMAT TARTANI

A hátországok előbb-utóbb dugába dőlnek, az angyalok felemelik a fényt, és többé nem marad, csak sötét. Akinek saját védelmezője van, még jobban kell félnie, nem hathat rá a kollektív őrizet. Te vigyázol rám, te sóhajtasz fel, mikor elvétem mozdulataim, nem lehet egyszerű eltűnni ennyi mindent, de hidd el, gondolataimért mindig borsosan megfizetek. Maradtam rabszolga, te többé nem lehetsz hajcsár, azt kívánom, bár

lehetnél, mondataid inkább figyelmeztetések, mintsem parancsok voltak. Egyeseket örökre megjegyeztem, másokat mintha sohasem hallottam volna. Azok alapján, amiket tőled tudok, vagy amiket magam szedgetek ki a várromok alól, igyekszem megtanulni, mi a helyes. Talán legvégül a hátszágokból tényleg nem marad semmi, akkor sem, ha a hátszág egy saját angyal. Az nem költészet, anyám, hogy utólagosan mindenért bocsánatot kérek. Itt van a vádirat, az ügyet egyszerre bírálod és egyszerre nyered. Vedd ki belőlem, amit akarsz, aztán hajolj fölém, és úgy óvj, hogy ne olyanra formálj, amilyennek akartál, vagy amilyen akkor lennék, ha tényleg itt volnál, hanem amilyen valójában vagyok.

SZÜNET KÖZÖTTÜNK

Anyám fejkendőben ül a teraszon, mint régi öregek, fejkendőben, mint nagyanyám, akinek kilencven fölött is hátközépig érő haja van. Igaz, ha nem marad ki közöttünk egy generáció, anyám a nagyanyám lenne, most fizetjük a kimaradás árát. Nem tudom, hogy én nem akartam-e jönni, nem tudom, hogy ő nyújtogatta-e a várakozást, még az is lehet, hogy nem várt, csak sejtette, hogy majd egyszer leszek, arra viszont végképp nem számíthatott, hogy nálam lesz az olló, nálam lesz később két, mindent eldöntő vágás.

A köldökszinóron először, mert mikor már volt kitől, mégis várt, a zsinór után pedig az életvonalán. Ha nem marad ki köztünk az az embernyi rész, a néhány évtizedes szünet, talán nem is én jövök, és ha nem én, akkor kettőnk közül ő írja ezt, vagy nem írja senki, ha nem én jövök, most nincsen mit írni. Még csak nem is a szülésbe, még csak nem is utána egyből, de pont a petefészek, pont az a rész akart mindenáron elpusztulni, amihez testéből valaha a legtöbb közöm volt.

Köszönjem meg, hogy rám áldozta, nevezzem ostoba véletlennek, mondjam azt, hogy mindennek így kellett lennie, közhelyekkel nyugtassam magam, vagy csak sírjam el a versben, sírjam el, hogy ha én is megbetegszem, majd nem lesz, ki ápol, igaz, én sem ápoltam őt nyolcévesen. Pedig naponta közelít a láz, szökik föl, visszahúzódik újra, nem segít a hidegvizes borogatás, nyugtalanságom, mint legszigeribb elem, hordozom tovább.

Anyám fejkendőben, mint régi öregek, ül a teraszon, a különbség annyi, hogy nem lett belőle öreg, és hogy mindezt a tükörben látom, miközben vágom a hajam.